

עפ"ת 50698/06/13 - אבו מור עמאד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 50698-06-13 אבו מור עמאד נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

אבו מור עמאד

נגד

מדינת ישראל

פסק דין

בפניי ערעור על פס"ד בימ"ש תעבורה מרכז (כב' השופט אלי אנושי) בתיק תעבורה 8180-05-11 מיום 26.5.13. במסגרתו הורשע המערער בעבירה של נהיגה בשכרות בניגוד לסעיפים 62(3), 64(א) ו-29 א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961.

העונש שנגזר על המערער:

21 חודשי פסילת רישיון הנהיגה בפועל בניכוי 30 ימי פסילה מינהלית;

קנס בסך 1,800 ₪;

4 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים;

6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות, תחת השפעת משקאות משכרים, ללא רישיון נהיגה תקף ובזמן פסילה.

הערעור מתייחס לפסק הדין כולו.

בבית משפט קמא הודה המערער כי שתה אלכוהול עובר לנסיעתו, אך כפר בנהיגה ברכב.

השאלה העיקרית שעמדה בפני בימ"ש קמא ובבסיסו של ערעור זה, הינה זיהויו של המערער כמי שנהג ברכב.

בנימוקי הערעור מציינת ב"כ המערער:

1. בימ"ש קמא טעה משהתעלם מהסתירות בעדויות השוטרים לעניין שאלת הזיהוי, העדיף חלק מסוים מהעדויות והתעלם מאותם חלקים שתמכו בחפות המערער.

2. בנסיבות האירוע, שעת האירוע ומיקום הרכב, לא ניתן היה לאבחן בזהות הנהג ברכב

3. שעת האירוע היתה בשעה 02:30 לפנות בוקר. לא ניתן להבחין בוודאות בשעה זו בזהות הנהג או בצבע חולצתו. כל שניתן היה לזהות את מספר הרכב, סוג הרכב וצבע הרכב. השוטרים עצמם העידו בשפה רפה, לטענת ב"כ המערער, שלא הבחינו בנהג בזמן הנסיעה. כך העיד עת/3 זוהר מפנה לשורות 7, 8 בעמוד 8.

מתוך השוני בין ת/6 - דו"ח הפעולה בו נרשם: "**הבחנתי במס' רכב 6870969 הנ"ל נוסע במהירות לכיוון דרום...**" לבין ת/5 בו נרשם: "**בנסיבות המקרה**" ראה את הנהג, הרי שבעדותו אשר צוינה לעיל חזר בו מן האמירה כי ראה את הנהג. בהמשך ת/5, עת/3 זוהר לא מזכיר את שמו של הנהג אלא, רק את צבע חולצתו, וחזקה כי אילו היה מזהה את המערער כנהג, לא היה נדרש לציין את צבע חולצתו.

4. עת/1 לא זכר המפגש בתחנת הדלק בין עת/3 לבין נוסע הרכב והעיד שלא הבחין במערער במהלך הנסיעה אלא רק בסופה באתר הבניה, כאשר המערער יצא מדלת הנהג. ובעניין זה נטען על ידי ב"כ המערער, כי היה על בית המשפט לקבל את עדות המערער לפיה באזור אתר הבניה היתה חשיכה מוחלטת, כפי שצוין בעמ' 15 שורה 21.

5. ב"כ המערער מבקשת לקבל עדותו של המערער, כי היא זו הסבירה וההגיונית ביותר, לפיה השוטרים שהגיעו לאתר הבניה הגיעו לאחר שכל יושבי הרכב יצאו ממנו וחזקו לעדות זו מבקשת ב"כ המערער לראות בעובדה כי השוטרים לא כרזו לנהג היונדאי לעצור.

6. ב"כ המערער מבקשת להסיק מהעובדה, כי לא כרזו למערער במהלך הנסיעה אלא רק בסופה, ומהעובדה כי עת/3 זוהר לא שלל האפשרות שהיה במרחק רב מאוד מהרכב את המסקנה כי לא ניתן היה להבחין בנהג.

7. ב"כ המערער מבקשת לראות בעדות עת/3 זוהר המתייחסת למפגש בתחנת הדלק כעדות שיש בה לפגוע באמינותו, לאור התמיהות שעולות מעדותו. מפנה לדו"ח הפעולה בו ציין עת/3 זוהר, כי שאל את המערער אם שתה אלכוהול והזהיר אותו לבל ינהג, בבית המשפט ציין, כי אינו יודע אם אמר למערער לנהוג או לא, אך ציין כי העבודה הינה להזהיר אנשים שאם הם נוהגים שלא ישתו.

כך מפנה לסתירות מעדותו של עת/1 לעניין תחילת המעקב אחרי הרכב, סיבת המעקב אחרי הרכב, סתירות בעניין מס' הנוסעים ברכב, סתירות לעניין היכרות עת/3 זוהר עם המערער, ועל בסיס כל אלה מבקשת ב"כ

המערער את בית המשפט לקבוע כי יש לזכות את המערער ולו מחמת הספק.

לעניין העונש טוענת ב"כ המערער, כי בנסיבותיו האישיות בכלל ובנסיבות נכותו הקשה העונש חמור ומצדיק התערבות ערכאת הערעור.

ב"כ המשיבה מבקשת לדחות הערעור מהנימוק כי לא נפל כל פגם בפסק דין בימ"ש קמא הן לעניין ההרשעה והן לעניין העונש.

לגופו של עניין דין הערעור להידחות:

א. המערער הודה כי שתה אלכוהול עובר לנסיעתו ברכב היונדאי. על פי בדיקת הינשוף שנערכה למערער נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף עמד על 755 מיקרוגרם. מהמערער נדף ריח אלכוהול, נצפה מתנדנד וקביעת בימ"ש כי היה שיכור נכונה היא.

ב. השאלה העיקרית במסגרת ערעור זה הינה זיהוי המערער כמי שנהג ברכב במועד ביצוע העבירה, אם לאו.

בימ"ש קמא מצא, כי עדויות עדי התביעה בפני בית-המשפט עונות על שני המבחנים המצטברים לצורך קביעת הזיהוי, הן המבחן הסובייקטיבי והן המבחן האובייקטיבי.

זיהוי המערער על ידי עת/3 זוהר, לא היה זיהוי סתמי, אלא, מדובר בעד תביעה שיש לו היכרות מוקדמת עם המערער והיכרות זו מהווה משקל מהותי לעניין מהימנות הזיהוי. עת/3 נפגש עם המערער באירועים, עוד בטרם האירוע נשוא הערעור מכיר אותו טוב מאוד, מזהה אותו בעין, מזהה אותו במיליון אחוז ויותר מכך. זאת ועוד, עד התביעה זוהר פגש במערער מספר דקות לפני שעיכב את המערער באתר הבניה. הפגישה היתה בתחנת הדלק, נוהלה שיחה בין עד התביעה זוהר למערער, והעד הזהיר את המערער שאין לנהוג תחת השפעת אלכוהול. מעבר הזמן הקצר בין המפגש בתחנת הדלק לבין העיכוב באתר הבניה בוודאי שאין בו כדי להקשות את אבחנת העד בין המערער לבין יתר נוסעי הרכב.

עת/3 העיד כי ראה את המערער פותח את דלת הנהג ויוצא מהרכב, עת/3 זיהה את צבע החולצה של המערער; עת/3 מכיר את נכותו; עת/3 על פי עדותו, שמר על קשר עין לכל אורך הדרך בעת המעקב אחר רכב המערער אשר זוהה כמי שנוסע במהירות גבוהה והעיד במפורש: "**הנהג אבו מור אמר לי שהוא לא נהג ברכב למרות שבוודאות במאה אחוזים שהוא נהג ברכב והבחנתי בו נוסע מרגע העבירה ועד תום העבירה... לאחר שנעצר יצא מצד שמאל מאיפה שהנהג**" (ראה עמ' 16 לפרוטוקול).

יותר מכך העד זוהר מציין בעמ' 11 לפרוטוקול, את מיקומם של נוסעי הרכב - הבחורות ישבו בספסל האחורי, המערער במושב הנהג והיה בחור נוסף שישב לידו. העד ציין במהלך עדותו, כי לאורך כל האירוע אף אחד מהנוסעים של הרכב לא אמר לשוטרים כי אחר נהג זולת המערער. עד התביעה הבחין בנכותו של המערער.

זיהה אותו על פי צבע חולצתו השחור.

ג. אני דוחה טענת ב"כ המערער, כאמור בסעיף 3 לנימוקי הערעור.

אי הזכרת שם הנהג בת/5 אין בה כדי לשלול זיהוי המערער כנהג, על ידי עת/3, דעתי שונה לחלוטין מדעתה של ב"כ המערער, ובאמירת עד התביעה זוהר: **"זאת אומרת אתה רואה את הרכב אתה לא מדבר על זה שאתה רואה את עמאד, אתה אומר כי ראיתי את הרכב אמת? השיב 'אמת'".** בתשובה זו אין כדי לשלול את זיהוי המערער על ידי העד כפי שעולהמרצף עדותו.

בית משפט קמא הגיע למסקנה הנכונה לאור כלל הראיות שהיו בפניו, כי העד זוהר זיהה בוודאות את המערער כמי שנהג ברכב וביצע את העבירה. עדותו קיבלה חיזוק מלא מעדות עת/1 לגבי זיהוי המערער ויציאתו ממושב הנהג ברכב.

בעובדה כי עת/1 לא זכר את המפגש בתחנת הדלק אין כדי לפגום או לעורר איזה ספק שהוא בעדות עת/3 אשר זיהה בוודאות את המערער.

ד. המערער פרט לעדותו, לא הביא כל עד להעיד, כי לא הוא זה שנהג.

לא ניתן לקבל את הנסיבות שהעלה המערער כנימוק המצדיק הבאת עדים מטעמו.

אוסף ואצין, כי גם בזמן אמת אף אחד מהנוכחים באירוע לא טען, כי היה אחר ולא המערער שנהג ברכב.

את כל טענות ב"כ המערער לסתירות מהותיות בין עדויות השוטרים, אני דוחה מכל וכל.

מכאן פסק הדין אשר צורף על ידי ב"כ המערער בע"פ 358-03-08 אינו רלבנטי לענייננו.

אני מוצאת את הכרעת הדין של בימ"ש קמא כנכונה, מנומקת ומבוססת.

אני מוצאת כי אין מקום להתערב בה.

לעניין העונש - בימ"ש קמא גזר על המערער עונש פסילה לתקופה של 21 חודשים, מהם ינוכו 30 ימי פסילה מינהלית. בפועל, הטיל ביהמ"ש על המערער 20 חודשי פסילה שהינו עונש החורג לקולא משמעותית מתקופת פסילת המינימום בת 24 חודשים אשר נקבעה בחוק כעונש למי שנמצא נוהג בשכרות.

בית משפט קמא בעונש מקל זה, הביא בשיקוליו את מצבו הרפואי ונכותו של המערער ואין מקום להקלה נוספת.

הערעור נדחה.

המזכירות תשלח עותק פסק דין זה לבאי-כח הצדדים.

ניתן היום, ט' שבט תשע"ד, 10 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.